

**НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ПОЛТАВСЬКА ПОЛІТЕХНІКА
ІМЕНІ ЮРІЯ КОНДРАТЮКА**

ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ

**76-ї НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ПРОФЕСОРІВ,
ВИКЛАДАЧІВ, НАУКОВИХ ПРАЦІВНИКІВ,
АСПІРАНТІВ ТА СТУДЕНТІВ УНІВЕРСИТЕТУ**

ТОМ 1

14 травня – 23 травня 2024 р.

The tragedy of humanism is that it is unable to overcome and is a twofold problem that arises between the man and human freedom. In the early modern period this contradiction even deepened as there were made two major discoveries – one Maritain calls the “Protestant discovery”, as the other one the “Humanist discovery”, referring to the famous dispute between Martin Luther and Erasmus on the free will of man. The major problem of humanists of Erasmus’s kind is that proclaiming humanism they were too anthropocentric (and, paradoxically, but too inhuman).

Classical humanism has its practical attitude facing the creation with its destiny. Therefore, as it has already been said, the anthropocentrism without humanism is the definition and misfortune of classical humanism. The dialectic of anthropocentric humanism brings forth three major tragedies and disaster of human beings: human tragedy of a person, human tragedy of human culture, the human tragedy of God.

As an alternative, Maritain offers the theocentric humanism [see 2, p. 27-36].

Література

1. *Arendt H. Eichmann in Jerusalem: a Report on the Banality of Evil. New York: Viking Press, 1963. 312 p*

2. *Maritain J. Integral Humanism. Temporal and Spiritual Problems of a New Christendom. Translated by Joseph W. Evans. New York: Charles Scribner’s Sons, 1968. 308 p.*

3. *Maritain J. True Humanism. New York: Charles Scribner’s Sons, 1938. 304 p.*

УДК 378.147:615.8

*М.В. Москаленко, ст. викладач
Д.О. Дудка, студентка групи 301-ГО
Національний університет
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»*

ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ СПЕЦІАЛІСТІВ

В умовах швидкозмінного світу та збільшення потоків інформації, фундаментальні предметні знання є обов’язковою, але не достатньою метою освіти. Студенти мають не просто опанувати суму знань, умінь та навичок, на що спрямована система освіти України. Набагато важливіше та складніше навчити здобувачів вищої освіти вмінням самостійно добувати, аналізувати, структурувати та ефективно використовувати інформацію для максимальної самореалізації та корисної участі в житті суспільства (компетентність) [1].

Досі немає єдності у розумінні сутності термінів «компетенція» і «компетентність». Так, у багатьох психолого-педагогічних джерелах виявлено такі визначення: компетенція-результат освіти, що виражається в готовності суб'єкта ефективно співорганізовувати внутрішні та зовнішні ресурси для досягнення поставленої мети; здатність і готовність суб'єкта досягати результату, використовуючи всі наявні ресурси; освітній процес, спрямований формуванню компетентностей.

Компетентність - безпосередній результат освіти, що виражається в оволодінні студентами певним набором способів діяльності; оволодінні способами діяльності та управління ними; вільне орієнтування у сфері діяльності. Також компетентність у свою чергу розглядають і як комунікативну, інформаційну, регулятивну, а також інтелектуально-педагогічну компетентність.

Отже, комунікативна компетентність – це професійно значуща, інтегративна якість, основними складовими компонентами якої є: соціальна стійкість; здатність конструювати прямий та зворотний зв'язок;

Разом з цим, інформаційна компетентність включає обсяг інформації себе, досвід роботи інших науково-педагогічних працівників; регулятивна компетентність передбачає наявність умінь, керувати своєю поведінкою, тобто, сюди належать цілепокладання, планування, стійка активність, оцінка результатів діяльності, рефлексія. Інтелектуально-педагогічну компетентність можна розглядати як комплекс умінь з аналізу, синтезу, порівняння, абстрагування, узагальнення, конкретизації та таких якостей інтелекту як аналогія, фантазія, гнучкість і критичність мислення.

Таким чином, можна зробити наступний висновок, що прихильники компетентнісного підходу, використовуючи терміни «компетентність» і «компетенція», чітко не диференціюють їх. Проте ці визначення об'єднані специфічними ознаками:

– по-перше, компетентність та професіоналізм розглядаються в контексті таких понять, як знання, вміння, навички;

- по-друге, як основні критерії цих понять виступають індивідуально-особистісні характеристики, система цінностей.

Компетентність у вирішенні проблем включає: знання про проблеми (проблеми пізнання, моделювання та практичного перетворення дійсності), причини їх виникнення, інтенсивності, масштабах тощо; знання про способи вирішення проблем та володіння ними; досвід вирішення проблем (відчуття радості від успіху та прикраси від невдачі в процесі вирішення проблем, емоційна оцінка проблемної ситуації, задоволеність від виконання діяльності в минулому); готовність до вирішення проблем (наявність емоційних стимулів, мобілізація енергії, наполегливість, цілеспрямованість, впевненість у здатності подолати труднощі, усвідомлення цінності різноманіття варіантів, способів, шляхів досягнення мети).

З усього вище сказаного можна назвати, що саме поняття «компетентність» і «компетенція» визначають як початкову шабелю формування професійно- педагогічної компетенції..

Література

1. Борковська А.А. Компетентність викладача у процесі викладання іноземних мов : Київ : Академвидав, 2015. 276 с.
2. Фіцула М.М. Педагогіка вищої школи: навч. посіб. Київ, 2006. 352 с.

УДК 811.111'276.3

*A. Sereda, Senior Lecturer
National University «Yuri Kondratyuk Poltava Polytechnic»*

USE OF ENGLISH LANGUAGE SLANG BY MODERN TEENAGERS

In modern Ukrainian language, trends characterized by the desire to move away from learning the language as a traditional linguistic system are becoming increasingly relevant, and researchers are increasingly attracted to the vocabulary of different social groups as the basis for people's social and practical activities. The ability to communicate is one of the most important indicators of a person's education and erudition, as well as his or her authority in social and professional activities. Of course, the main tool for communication is language. Language is a specific form of reflection of reality, it responds to changes in our lives, in socio-cultural values and guidelines. As the language of each nation is constantly evolving and being replenished with new lexemes both by the emergence of new words within the mother tongue and by borrowing from other languages, especially English, there is a need to systematize and codify new lexemes. That is why social dialects are becoming the subject of study for many researchers, both domestic (O. Hlazova, A. Andrusiak, P. Hrabovyi, L. Lysak, O. Starova, O. Romanova, L. Stavvytska, etc.) and foreign (M. Adams, E. Patridge, E. Matiello, J. Coleman, Gab Harevoy, etc.).

In modern life, young people very easily resort to borrowing, in particular English, creating their own language environment and using words and concepts that are often not inherent in their mental and cultural space – the phenomenon of “slang” is no exception. Anglicisms are most often borrowed from popular social networks (Facebook, Instagram, etc.), numerous reality shows, sitcoms, media, and computer games, which indicates the active promotion of the American way of life and thinking.

In general, the desire to be “in trend” has become a key behavioral and, ultimately, language pattern for a large part of young people. Often, the language of young people is not understood by other segments of the population, which provokes a tendency to actively study these lexemes in modern linguistics as a bright and original phenomenon. Because of this, a large number of young people almost